

PAGANINI, EBÉD UTÁN

DOMONKOS ISTVÁN

„Látod, Didi, mindig akad valami, ami elhitei velünk, hogy élünk.”

Alig kezdett el hegedülni, nyílt az ajtó. Félbehagyta a futamot. „Mondtam, hogy ne hegedülj!” „A takarítónő” — mondta csodálkozást színelve. „Ha jól emlékszem, épp ebben a szobában voltam félórával ezelőtt, persze, remélem sikerül rendbe hoznom a lepedőket, még mielőtt a gondnoknő... a gombokat és az aprópénzt a fogmosópohárba tettem. Leülök egy pillanatra, háromkor indul a hajóm!” — mondta a takarítónő. „Csak ne az én ágyamra, Norvóé szabad, ő most hegedül, látja” — mondtam. Lerúgta papucsait, s felmászott az ágyra. Lábaik maga alá húzta. Norvó a vonót gyantázta. A takarítónő kurta fejmozdulatokkal követte a vonó mozgását. Nevetgélni kezdett. „Minthaaa!!...” Kinyúlt, s belekapott a vonó szőrszálaiba. „Maradjon nyugton — mondta Norvó kelletlenül —, most bezsírozta.” A takarítónő visszahúzta térdén a szoknyáját. „Tavaly is volt egy hegedűsünk” — mondta nevetve. „Akkor már tudnia kellene, hogy a vonó szőreit nem szabad kézzel fogdosni” — mondtam Norvó. „De az más ember volt” — mondtam halkán a takarítónő. „A barátom, tudja, lényegében nem is hegedűs — szoltam közbe nevetve —, arra gondolok, hogy a hegedű csupán mellékhangszere.” A nyitott ablakon keresztül a nap a szemembe süttött. Felálltam, hogy becsukjam az ablakot. „Maradjon, maradjon csak” — pattant fel a takarítónő. Felért a földre. „Csak a spalettákat akarom behajtani — mondtam —, a nap ugyanis a szemembe sütt.” „Azt hittem, magunkra akar hagyni bennünket” — nevetett megkönnyebbülten. Norvó belekezdett egy hatásos kadenciába. „A barátom tűrhetően hegedül — mondtam az ablakon kihajolva —, kár, hogy igen későn kezdte.”

Két nő napozott a mólón. Fejükét a kőoroszlán talapzatán nyugtatták. Az oroszlán a város irányába nézett. A terasz üres volt. A csóasztalok körül mozgott a levegő. A két lány aludhatott. Mellbimbóik mintha festve lettek volna. Távolabb, a parthoz közel egy öregasszony nagy, fekete kutyát dobott a vízbe egy motorcsónakból. A kutya a vízbe esve nyomban a csónak felé fordult. Úgy úszott, mint a kutyák. Az öregasszony fehér törülközővel haján a víz fölé hajolt. Behúztam a spalettát. Visszafeküdtem az ágyamra. „Majd skálázok — mondta Norvó —, ha már becsuktad az ablakot.” A szobában félhomály volt. A takarítónő gyufaszálat kért Norvótól, ment húst ebédelt. Norvó folytatta a skálázást. Fekvésben bizonytalan volt, csúsztatta ujjait. „Csuda szorgalmas a

barátja” — mondta a takarítónő felém fordulva, a gyufaszállal fogai között. Norvó felsóhajtott, és az asztalra tette a hegedűt. „Meleg van” — mondta az ingét ráncigálva magáról. A nő felállt az ágyon, segítette. „Mint ahogy vártam is — mondta tetőtől talpig végigmérve Norvót —, csontjai aprók s vékonyak.” Nyílt az ajtó. „Csukja be, huzat van” — kiáltotta Norvó. A főpincér köpött egyet és az ajtófélfának támaszkodott zsebre tett kézzel. „Maga már itt van?” — biccentett a takarítónő felé. „Vagy ki, vagy be” — mondta türelmetlenül Norvó. „Elszaladok Jurmanért — mondta a főpincér —, mert még lefekszik.” Nyitva hagyta az ajtót. „Kerüljünk beljebb” — mondta a főpincér a főszakácsnak a folyosón. A főszakács félrelökte Norvót az útból, s megállt ágyam előtt. Felültem. „Csak ne az én ágyamra, Norvóé szabad, ő most hegedül, tudja” — mondtam rámosolyogva. Kézfogásra nyújtotta kezét. „Jurman vagyok!” — mondta. Visszafeküdtem. A takarót eligazítottam az ágyon. „Tavaly egy nő zongorázott — fordult vissza a főszakács. — Alszik?” — kérdezte. „Alsom” — mondtam szemem kinyitva. A takarítónő elhelyezkedett a főszakács és a főpincér között az ágyon. „Tavaly nem vállaltam szezonmunkát — mondta a főpincér —, otthon maradtam, van egy kis földem, tudják s a feleségem szülés előtt állt.” „Maga új itten?” — fordult Jurman a nő felé, vállát megérintve. Az rántott egyet magán. „Gyerünk, Paganini!” — kurjantotta a főpincér. Rágyújtott. Az égő gyufaszálat a nő arca elé tartotta. Az ráfújt a lángra. Aztán mindketten Norvó meztelen hasára meredtek. „Észrevettem, hogy maga egy finom ember” — mondta a takarítónő a főpincérnek, szemét még egyre Norvó hasán pihentetve. „Jaj” — sikoltott fel váratlanul. A főszakács nevetéstől rázkódott. Csettintett nyelvével. „Esküszöm, elmegyek” — mondta a nő duzzogva. Felálltam az ágyon. Kinéztem a spalettán át. Az egyik lány még mindig ugyanabban a helyzetben feküdt, fejét a kőoroszlán talapzatán nyugtatva. A másik prüszkölve jött fel a vízből a lépcsőkön. Végigszaladt a móló fehér, fényes kőlapjain, s az oroszlán hátára ülve lerángatta vörös fürdősapkáját. „Izzadnak az ujjaim — mondta Norvó elkecseregetten —, izzadok!” A hegedűt az asztalra tette. „Ne hagyja abba, Paganini” — mondta ásítva a főszakács, egy pókhálót fedezve fel a mennyezeten. A lány, aki a vízből jött ki az imént, a kastély felé nézett. „Ne hagyja abba” — mondta a takarítónő. A főpincér orrát a hajába túrta. „Biztosítom” — mondta suttogva. A nő elpirult s lesöpörte a főpincér kezét a combjáról. „Ez már igen! — mondta a főszakács. — A népdal az népdal.” Norvó meghajolt feléje. „Nincs melege?” — kérdezte a takarítónőt. Ujjai a nő hajába túrtak. „Szólni kellene az igazgatónak” — mondta a főpincér az izgalomtól remegve. „Hagyja, hagyja” — suttogta a takarítónő fátyolos hangon. „Állj!” — sikoltotta el magát kisvártatva. A főszakács visszakarta a kezét, és ráfújt az ujjaira. „Gyerünk Paganini” — mondta. „Megyek az igazgatóért” mondta a főszakács eltökélten. Nyílt az ajtó. „Nyitva kellene tartani az ajtót” — mondta a főszakács. „Nyomás befelé!” — szólt rá Norvó az ajtóban álló nőre. Az nem mozdult. Fehér köpeny volt rajta. Kisvártatva végigsétált a szobán. Vörös posztópapucs volt lábán. Megállt ágyam előtt. „Nem ismer fel?” — kérdezte. „Csak ne az én ágyamra, Norvóé szabad, ő most hegedül, látja” — mondtam. „Őn a zongorista?” — kérdezte mosolyogva. Bólintottam. „Tavaly egy nő zongorázott, azt hiszem, a hegedűs felesége” — mondta. „Igazán sajnálom, de álmos vagyok” — mondtam. „Üljön már

le a fenekére” — szóló rá a főszakács, mire a nő sarkon fordult s leült melléje. A főszakács a füléhez hajolt, s miközben suttogott valamit, a köpeny kivágásába kémlelt. „Maga meztelen a köpeny alatt” — mondta szelíden mosolyogva. „Remélem, ezek után elhiszi, hogy énekesnő vagyok” — mondta a fehérköpenyes. „Áá, nem, nem — mondta a főszakács, s mutatóujját a szájába vette. — Maga nem is sejti, hogy mi már tudunk speciális megbízatásáról, s megjegyzem, nagyon helyesen tette, hogy a mosodában vállalt állást, ott, ahol végül is minden szennyes kiköt.” „Gyakorlatilag az a tény, hogy maguk tudják, kémnő vagyok, annyit jelent számomra, hogy megoldhatatlan feladat előtt állok” — mondta a fehérköpenyes higgadtan. „Ez a tény gyakorlatilag kétszínű játékra fogja kényszeríteni magát a nyár folyamán — mondta a főszakács —, s nincs kizárva, hogy szellemén kívül a testét is megannyiszor latba kell majd vetnie!” „Maga zsarolni készül?” — kérdezte a fehérköpenyes. „Túl szép lenne azt tudni, hogy én vagyok az első” — sóhajtott fel a főszakács. — „S azon gondolhódt-e már vajon, hogy annak, akitől a különmegbízatást kapta, milyen szándéka van magával? Hogy őszinte legyek, én azt feltételezem, hogy hamis megbízatása van, mely csupán arra fog szolgálni bizonyos egyéneknek mindkét részről, hogy ellenállását a kellő pillanatban megtörhessék az ágyban” — mondta a főszakács. „Elég, elég — ordította el magát Norvó —, csend legyen!”

A főpincér egészen ráhajolt a takarítónőre. A lába a padlóra lógott „Mint két hal a nylonzacskóban” — gondoltam. „Mint két kolorádóbogár” — mondta a főszakács. Gurgulázva nevetett.

Felálltam az ágyon. A két lány a vízben volt. Az öregasszony teljes sebességgel száguldott a csónakkal feléjük. Ősz haja csillogott a napfényben. A lányok váratlanul alámerültek. „Mondtam, hogy ne hegedülj” — szóltam oda halkán Norvónak, és visszafeküdtem az ágyra.